

Kopie

Afgeleverd aan: WOONINSPECTEUR VLAAMS GEWEST
Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van
inwendige aard

Arrestnummer C / 281 / 2018
Repertoriumnummer 2018 / 903
Datum van uitspraak 14 maart 2018
Rolnummer 2017/CO/587
Notienummer parket-generaal 2017/PGA/2348 2017/VJ11/632

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer C4
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001062195-0001-0019-01-01-1

2017/PGA/2348 – 2017/VJ11/632

Het OPENBAAR MINISTERIE

en

WOONINSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST,

met diensten gevestigd te 1210 Brussel, Koning Albert II-laan 19 bus 22;

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door mr. Greet Louwet loco mr. Christian Lemache, beiden advocaat bij de balie Limburg

tegen

352

1.
geboren te _____ op _____,
wonende te _____,
Belg;

beklaagde

353

2.
geboren te _____ op _____,
wonende te _____,
Belgische;

beklaagde

354 3.
geboren te) op
wonende te
Belg;

beklaagde

355 4.
geboren te op
wonende te
Belg;

beklaagde

al de beklaagden vertegenwoordigd door mr. Küpra Peker, advocaat bij de balie Antwerpen, loco mr. Vanessa Penninger, advocaat bij de balie Limburg

1. Ten laste gelegde feiten

De eerste, de tweede, de derde en de vierde:

Hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder zijn bijstand niet had kunnen worden gepleegd.

Te , tussen 2 februari 2012 en 19 oktober 2015:

Bij inbreuk op artikel 5, strafbaar gesteld door artikel 20 §1 al 1 van het decreet d.d. 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning die niet voldoet aan de vereisten en normen van artikel 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning,

namelijk een woning gelegen te _____, ingang | _____ (op 1e en 2e verdieping) en een woning gelegen te _____ met ingang | _____ (op gelijkvloers).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging: _____

aard en oppervlakte: huis 02 a 77 ca

wijk en nummer van het kadaster: _____

in naakte eigendom aan _____ en _____, ieder voor de helft en in vruchtgebruik door _____ en _____, ingevolge openbare verkoop toewijzing na hoger bod verleden door notaris _____ te _____ op _____.

Tevens gedagvaard teneinde zich, overeenkomstig art. 42, 3^e en/of 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen voor een totaal bedrag van 21.350 euro, zijnde de op grond van de weerhouden feiten geraamde opbrengst van de vervolgde misdrijven.

De dagvaarding werd overgeschreven ter hypotheken met vermelding:

Overgeschreven op het hypotheekkantoor te _____ op _____

Ref.: _____ en ambtshalve ingeschreven

Ontvangen: 93,15 euro

Hypotheekbewaarder _____

en

Overgeschreven op het hypotheekkantoor te _____ op _____

Ref: 7 _____ en ambtshalve ingeschreven

Ontvangen: 93,15 euro

Hypotheekbewaarder _____

2. Bestreden beslissing

2.1.

Bij het vonnis, op tegenspraak voor wat betreft de eiser tot herstel en vierde beklagde en bij verstek voor wat betreft eerste, tweede en derde beklagde, gewezen op 21 februari 2017 door de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren, kamer 11, werd als volgt beslist:

Op strafgebied

Eerste beklagde

De rechtbank verklaart eerste beklagde schuldig aan het aan hem ten laste gelegde feit.

Veroordeelt hem hiervoor tot een geldboete van 500,00 euro, verhoogd met 50 opdecimen (x 6) en alzo gebracht op 3.000,00 euro of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen.

Gelast gedurende een proeftijd van 3 jaar vanaf heden het uitstel van de tenuitvoerlegging van de helft van deze geldboete.

Verklaart lastens beklagde in toepassing van de artikelen 42,3° en 43bis Sw. bij equivalent een bedrag van 6.316,66 euro verbeurd.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders een bedrag te betalen van 25 euro te verhogen met 70 opdecimen en alzo gebracht op 200,00 euro.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 KB 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een geïndexeerde vergoeding van 51,20 euro.

Veroordeelt beklagde tot 1/3de van de kosten van de publieke vordering, deze tot op heden in het totaal begroot op de som van 86,00 euro, uitgezonderd de kosten van dagvaarding van derde beklagde.

Tweede beklagde

De rechtbank verklaart tweede beklagde schuldig aan het aan hem ten laste gelegde feit.

Veroordeelt hem hiervoor tot een geldboete van 500,00 euro, verhoogd met 50 opdecimen (x 6) en alzo gebracht op 3.000,00 euro of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen.

Gelast gedurende een proeftijd van 3 jaar vanaf heden het uitstel van de tenuitvoerlegging van de helft van deze geldboete.

Verklaart lastens beklaagde in toepassing van de artikelen 42,3° en 43bis Sw. bij equivalent een bedrag van 6.316,66 euro verbeurd.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders een bedrag te betalen van 25 euro te verhogen met 70 opdecimen en alzo gebracht op 200,00 euro.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 KB 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een geïndexeerde vergoeding van 51,20 euro.

Veroordeelt beklaagde tot 1/3de van de kosten van de publieke vordering, deze tot op heden in het totaal begroot op de som van 86,00 euro, uitgezonderd de kosten van dagvaarding van derde beklaagde.

Derde beklaagde

De rechtbank verklaart derde beklaagde niet schuldig aan de aan hem ten laste gelegde feiten en spreekt hem hiervoor vrij.

Legt de kosten van dagvaarding van deze beklaagde ten laste van de Belgische Staat, deze begroot op 26,06 euro.

Vierde beklaagde

De rechtbank verklaart vierde beklaagde schuldig aan de aan hem ten laste gelegde feiten.

Veroordeelt hem hiervoor tot een geldboete van 1.000,00 euro, verhoogd met 50 opdecimen (x 6) en alzo gebracht op 6.000,00 euro of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen.

Gelast gedurende een proeftijd van 3 jaar vanaf heden het uitstel van de tenuitvoerlegging van de heft van deze geldboete.

Verklaart lastens beklaagde in toepassing van de artikelen 42,3° en 43bis Sw. bij equivalent een bedrag van 6.316,66 euro verbeurd.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders een bedrag te betalen van 25 euro te verhogen met 70 opdecimen en also gebracht op 200,00 euro.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 KB 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een geïndexeerde vergoeding van 51,20 euro;

Veroordeelt beklaagde tot 1/3de van de kosten van de publieke vordering, deze tot op heden in het totaal begroot op de som van 86,00 euro, uitgezonderd de kosten van dagvaarding van derde beklaagde

Met betrekking tot de herstellvordering

Verklaart de herstellvordering van eiser tot herstel ontvankelijk;

Wijst deze vordering af als ongegrond, in zoverre zij gericht is tegen derde beklaagde I

Verklaart deze vordering gegrond, in zoverre zij gericht is tegen eerste beklaagde I
; en vierde beklaagde .

Beveelt eerste beklaagde I en vierde beklaagde tot het uitvoeren van de hierna bepaalde herstelmaatregel, meer bepaald om aan de woningen, gelegen te en te , kadastraal gekend als één enkele woning onder een andere bestemming te geven overeenkomstig de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening of om deze woningen te slopen, tenzij de sloop ervan verboden zou zijn op grond van wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen;

Beveelt dat deze herstelmaatregel integraal dient te worden uitgevoerd binnen een termijn van tien maanden vanaf het in kracht van gewijsde treden van dit vonnis;

Beveelt, voor zover de opgelegde herstelmaatregel niet integraal zou zijn uitgevoerd binnen deze termijn, dat de wooninspecteur of het college van burgemeester en schepenen ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van eerste beklagde I en vierde beklagde ;

Machtigt de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen om de eventuele kosten, vermeld in art. 17bis, §2 van de Vlaamse Wooncode te verhalen op eerste beklagde en vierde beklagde .

Veroordeelt zowel eerste beklagde I als vierde beklagde , voor het geval dat aan de opgelegde herstelmaatregel niet vrijwillig zou worden voldaan, tot betaling van een dwangsom van 125,00 euro per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig vonnis voorafgaandelijk werd betekend;

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande iedere voorziening;

Zegt voor recht dat van dit vonnis melding dient te worden gemaakt in de rand van de overschrijving van de dagvaarding op het tweede hypotheekkantoor te onder ref. ;

Op burgerlijk gebied

Houdt de beslissing over de burgerlijke belangen ambtshalve aan.

2.2.

Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis d.d. 21 februari 2017 op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren:

- op 15 mei 2017 door de 4 beklagden tegen al de schikkingen.

2.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren:

- op 15 mei 2017 door de 4 beklaagden. (4 x)

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 14 februari 2018.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de voorzitter in haar verslag,
- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de eiser tot herstel in zijn middelen, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd,
- de beklaagden in hun middelen van verdediging, ontwikkeld door hun raadsman, voornoemd.

4. Beoordeling van de ontvankelijkheid van de rechtsmiddelen en van de omvang van het hoger beroep

4.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

1. De verklaringen van hoger beroep van de beklaagden [] en [] werden tijdig en regelmatig gedaan op de griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis bij verstek heeft gewezen.

Het hoger beroep van beklaagde [] tegen het onderdeel van het vonnis waarbij geen herstellvordering ten aanzien van deze beklaagde werd opgelegd is evenwel onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

De verklaring van hoger beroep van de beklaagde [] tegen het vonnis bij verstek gewezen op 21 februari 2017 waarbij hij werd vrijgesproken voor de feiten die hem ten laste werden gelegd is onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

De verklaring van hoger beroep van de beklaagde [redacted] op 15 mei 2017 tegen het vonnis op tegenspraak gewezen op 21 februari 2017 is onontvankelijk wegens laattijdigheid op grond van art. 203 §1 Sv.

2. Het verzoekschrift van de beklaagden [redacted] en [redacted] zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven met betrekking tot de schuldigverklaring, strafmaat en herstellvordering zijn nauwkeurig behoudens de grief met betrekking tot de herstellvordering ten aanzien van de beklaagde [redacted].

In besluiten van de eiser tot herstel werd impliciet incidenteel beroep ingesteld teneinde de herstellvordering ook ten aanzien van beklaagde [redacted] onontvankelijk en gegrond te verklaren.

De herstellvordering van de wooninspecteur behoort tot de strafvordering maar zij heeft niettemin een burgerrechtelijk karakter gezien zij een bijzondere vorm van teruggave beoogt.

Vermits wat betreft de herstellvordering het hoger beroep van de beklaagde [redacted] onontvankelijk werd verklaard wegens gebrek aan belang, is het incidenteel beroep van de eiser tot herstel onontvankelijk wegens gebrek aan onontvankelijk hoofdberoep.

3. Gelet op het bovenstaande zijn enkel de hogere beroepen van de beklaagden [redacted] : [redacted] en [redacted] regelmatig naar vorm en termijn en onontvankelijk, behoudens het hoger beroep van beklaagde [redacted] met betrekking tot het onderdeel van het vonnis dat betrekking heeft op de herstellvordering.

4.2. Omvang van de hogere beroepen

Het hof heeft ambtshalve geen grieven van openbare orde opgeworpen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid Wetboek van Strafvordering.

Gelet op de overwegingen onder rubriek 4.1. van dit arrest is de rechtsmacht van het hof daarom beperkt tot de beoordeling van de beschikkingen op strafrechtelijk gebied van het bestreden vonnis die betrekking hebben op schuldigverklaring en de strafmaat ten aanzien van beide beklaagden [redacted] en [redacted] en met betrekking tot de herstellvordering ten aanzien van beklaagde [redacted].

5. Het weren van de conclusies

Op de zitting van 11 oktober 2017 voor het hof werd overeenkomstig art. 152 en 209bis Sv. vastgelegd dat beklaagden uiterlijk op 30 november 2017 conclusies en uiterlijk op 31 januari 2018 antwoordconclusies dienden neer te leggen en aan de andere partijen moesten toezenden.

Op de zitting van 14 februari 2018 heeft het Openbaar Ministerie opgeworpen dat beklaagden hun conclusies weliswaar tijdig neerlegden ter griffie maar niet meedeelden aan zijn ambt, reden waarom het Openbaar Ministerie verzocht deze conclusies uit de debatten te weren. De beklaagden kunnen geen bewijs van mededeling aan het Openbaar Ministerie van de besluiten voorleggen.

Art. 152 §1 tweede lid Sv. bepaalt dat de conclusies die niet voor het verstrijken van de vastgestelde termijnen zijn neergelegd en meegedeeld aan alle betrokken partijen ambtshalve uit de debatten worden geweerd. De conclusie van beklaagden wordt daarom uit de debatten geweerd.

De neergelegde stukken van partijen en de conclusie van de eiser tot herstel werden aldus in het beraad betrokken.

6. Motivering ten gronde

6.1. Op strafrechtelijk gebied

1. Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagden en aan de hen ten laste gelegde feiten bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door beklaagden in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het hof wordt beaamd en overgenomen en aangevuld als volgt.

Het betreft een ééngzinswoning gelegen in die werd opgesplitst in twee woningen zonder vergunning: één woning op het gelijkvloers die bereikbaar is via de en één woning op de eerste en tweede verdieping bereikbaar via de

Er werd een regularisatieaanvraag ingediend op 10 april 2013 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad , doch geweigerd bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen op 3 juli 2013. Er werd geen beroep aangetekend tegen deze beslissing.

Beide woningen werden aanvankelijk verhuurd, maar vanaf 18 juni 2013 werd de woning die uitgaaf op de l bewoond door beide beklaagden met hun dochter.

Beide beklaagden hebben als vruchtgebruikers het genot van deze woningen en hebben, zoals de eerste rechter terecht stelde, het recht om deze te verhuren of ter beschikking te stellen aan derden.

De onveilige woontoestand van het pand waarin zich de twee woongelegenheden bevinden blijkt afdoende uit het strafdossier, onder meer de bevindingen van de wooninspecteur en uit de begeleidende foto's. De vaststellingen van de wooninspecteur gelden tot het bewijs van het tegendeel.

Beklaagden werden herhaaldelijk in gebreke gesteld en aan hen werd de kans gegeven om orde op zaken te stellen doch zonder resultaat (stuk 27 strafdossier, PV van 21 september 2015, zie overzicht van de ingebrekestellingen waarop geen reactie volgde).

Desondanks werd het pand, minstens één woning, bewust, wetens en willens verder verhuurd.

Het gebrek aan voorzorg en voorzichtigheid volstaat doordat beklaagden als vruchtgebruikers nalieten te controleren of de verhuurde woongelegenheden in het pand voldeden aan de woonkwaliteitsnormen. De gebreken zijn aan het pand inherente gebreken waarvoor de vruchtgebruikers dienen in te staan omdat zij erop moeten toezien dat het pand in orde blijft.

Dat de bewoners zelf niet klaagden over de toestand van de woningen is geen criterium noch schuldontlastend.

2. Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de persoon van elke beklaagde,
- het gunstig strafregister van beklaagde en het blanco strafregister van beklaagde

PAGE 01-00001062195-0012-0019-01-01-4

- de omstandigheden en ernst van de feiten, die getuigen van gemakkelijk geldgewin en misprijzen voor het welzijn van medeburgers, en het feit dat de eerste vaststellingen reeds dateren van 2 februari 2012 en tot op heden het pand nog steeds is opgesplitst in 2 woningen en één woning nog steeds verhuurd wordt,
- het tijdsverloop tussen de gepleegde feiten en de berechting ervan zonder dat er sprake is van een overschrijding van een redelijke termijn.

Daarom werd aan elke beklagde door de eerste rechter om oordeelkundige redenen, beaamd en overgenomen door het hof, een wettige, passende en aangepaste bestraffing opgelegd onder de vorm van een geldboete voor de helft met uitstel.

De geldboete moet de beklagden ervan weerhouden in de toekomst dergelijke laakbare handelingen te stellen en moet hen leren de reglementering van de Wooncode te respecteren.

De omvang van de opgelegde geldboete is aangepast aan het aandeel van elke beklagde in het onrechtmatig financieel geldgewin, en de duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

6.2. Verbeurdverklaringen

Het Openbaar Ministerie vorderde schriftelijk op 9 maart 2016 de bijzondere verbeurdverklaring van het wederrechtelijk vermogensvoordeel (stuk 32 strafdossier) in totaal begroot op 18.950 euro hetzij 5.337,50 euro in hoofde van elke beklagde.

Het wederrechtelijk vermogensvoordeel werd berekend aan de hand van de in het dossier beschikbare informatie over de periodes van illegale verhuring en de overeengekomen huurprijzen. Wanneer de vermogensvoordelen niet meer kunnen worden gevonden in het vermogen van beklagde kan de strafrechter de verbeurdverklaring bij equivalent uitspreken (art. 43bis 2° Sw).

Bij de berekening van deze illegale vermogensvoordelen heeft het Openbaar Ministerie rekening gehouden met het feit dat beklagden zelf één woning bewoonden (de woning die uitgaf op de Hornssee 12) en dit vanaf 18 juni 2013. Deze woning werd enkel verhuurd vanaf 2 februari 2012 tot en met 18 juni 2013 aan een huurprijs van 550 euro (zie verklaring van de huurder |) hetzij 17 maanden x 550 euro = 9.350 euro.

Met betrekking tot de woning die uitgaaf op de [redacted] werd deze zoals blijkt uit de inlichtingen van de stad [redacted] bewoond en verhuurd van:

- 2 februari 2012 tot en met 1 mei 2012, hetzij 3 maanden x 400 euro huur (zie verklaring huurder [redacted]) = 1.200 euro.
- 12 november 2014 tot en met 19 oktober 2015. Het pand werd bewoond door [redacted] die, volgens de eigen verklaring van medebeklaagde [redacted] van 25 mei 2015 in het strafdossier, maandelijks 700 euro huur betaalde (zie stuk 23 strafdossier). Dat deze dame zijn vriendin is of was en geen huur betaalde acht het hof dan ook ongeloofwaardig. De huuropbrengst in deze periode bedroeg dan ook terecht 12 maanden x 700 euro = 8.400 euro.
- totaal : 1.200 euro + 8.400 euro = 9.600 euro.

De huuropbrengst van beide woningen bedroeg in de voorziene incriminatieperiode aldus 9.350 euro + 9.600 euro = 18.950 euro.

Aangezien de verbeurdverklaring een straf is, dient zij – rekening houdend met het persoonlijk karakter van de straf – opgelegd te worden aan elke beklaagde afzonderlijk. Er is hoe dan ook geen hoofdelijke veroordeling mogelijk. Dit impliceert dat de eerste rechter terecht in hoofde van elke beklaagde een bedrag van 6.316,66 euro (18.950 euro : 3 beklaagden) heeft verbeurd verklaard.

Deze vermogensvoordelen worden verbeurd verklaard in hoofde van elke beklaagde aangezien het maatschappelijk onaanvaardbaar is dat beide beklaagden voordeel zouden putten uit de door hun gepleegde misdrijven.

6.3. Met betrekking tot de herstellvordering ten aanzien van beklaagde [redacted]

De wooninspecteur diende een herstellvordering in bij het Openbaar Ministerie bij brief van 20 maart 2012 (stuk 3 strafdossier). Het college van burgemeester en schepenen van de stad [redacted] sloot zich aan bij deze herstellvordering zoals blijkt uit de brief van 2 april 2012 (stuk 4 strafdossier).

De wooninspecteur houdt voor dat, gezien het kwestieuze pand behept is met een stedenbouwkundige inbreuk, er ingevolge het nieuwe art. 20bis van de Vlaamse Wooncode (decreet van 29 april 2011, BS 4 mei 2011) niet langer het herstel van de gebreken kan gevorderd worden (want dit zou een bestendiging inhouden van een bestaande onvergunde

woontiteit) zodat de rechter de mogelijkheid heeft om andere herstelmaatregelen op te leggen met name:

- het opleggen aan de overtreder om aan het pand een andere bestemming te geven volgens de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening
- of om het pand te slopen (tenzij sloop zou verboden zijn ingevolge wettelijke, decretale en reglementaire bepalingen).

Uit art. 20bis §1, eerste lid, tweede zin van de Vlaamse Wooncode en uit de ontstaansgeschiedenis ervan blijkt dat de omstandigheid dat op de woning een stedenbouwinbreuk rust tot gevolg kan hebben dat de woning niet in aanmerking komt voor werkzaamheden in de zin van deze bepaling omdat het herstel van alle gebreken aan de woning teneinde die te laten voldoen aan alle elementaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten van art. 5 §1 Vlaamse Wooncode zelf een stedenbouwkundige inbreuk of een bestending van een onvergunde toestand zou inhouden.

De herstellvordering van de wooninspecteur is zowel intern als extern wettig en beoogt, op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van de door beklagde gepleegde misdrijven. Deze herstellvordering is gemotiveerd vanuit het oogpunt van elementaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten. Dit impliceert dat de herstellvordering van de wooninspecteur tot herbestemming dan wel sloping niet kennelijk onredelijk is.

Gezien de aard en de omvang van deze herstelmaatregelen heeft de eerste rechter terecht, om redenen die het hof herhaalt en overneemt, de termijn voor het uitvoeren van de herstelmaatregel op 10 maanden bepaald teneinde beklagde de gelegenheid te geven zich aan de hem opgelegde verplichtingen te conformeren. De herstelltermijn zal beginnen lopen vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest.

Het hof acht het eveneens gepast zoals de eerste rechter om een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 125 euro per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklagde wordt overgegaan tot het uitvoeren van de werken zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde herstelltermijn met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde herstelltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend. Er wordt geen bijkomende dwangsomtermijn opgelegd. Het opleggen van een dwangsom is noodzakelijk gezien de eerste vaststellingen reeds dateren van 2 februari 2012 en de gebreken nog steeds niet zijn hersteld waardoor de veiligheid van de bewoners van het pand in gedrang kan komen.

Het hof gaat niet in op het verzoek van de wooninspecteur om de uitspraak uitvoerbaar te verklaren bij voorraad.

7. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 152, 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 204, 209bis, 210, 211 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 38, 40, 42, 43, 43bis, 66 van het Strafwetboek
- 1, 2, 5, 15, 20 §1, 20bis en 20ter van het decreet van 15 juli 1997
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 2 en 3 van de wet van 28 december 2011
- 59 en 60 van de programmawet van 25 december 2016
- 58 van het KB van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 91 van het KB van 12 december 1950
- 1, 8 van de wet van 29 juni 1964

8. Beslissing

Het hof,

Rechtdoende op tegenspraak;

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen zoals hiervoor bepaald, als volgt:

Verklaart het hoger beroep van beklaagde ontvankelijk;

Verklaart het hoger beroep van beklagde . . . ontvankelijk, behoudens het hoger beroep van beklagde tegen het onderdeel van het bestreden vonnis dat betrekking heeft op de herstellvordering dat onontvankelijk is en dit wegens gebrek aan belang;

Verklaart het hoger beroep van beklagde . . . ontvankelijk wegens gebrek aan belang;

Verklaart het hoger beroep van beklagde . . . ontvankelijk wegens laattijdigheid;

Verklaart het incidenteel beroep van de wooninspecteur met betrekking tot de herstellvordering ten aanzien van beklagde . . . ontvankelijk wegens gebrek aan ontvankelijk hoofdberoep;

Weert de conclusie van de beklagden uit de debatten;

Op strafrechtelijk gebied

Bevestigt het bestreden vonnis ten aanzien van de beklagden . . . en . . . ;

Met betrekking tot de herstellvordering

Verklaart de herstellvordering van de wooninspecteur ontvankelijk en gegrond;

Beveelt beklagde . . . aan de woningen gelegen te . . . en . . . een andere bestemming te geven overeenkomstig de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 dan wel tot de sloop over te gaan, tenzij de sloop verboden is op grond van wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen, binnen de termijn van TIEN MAANDEN vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt voor het geval de herstelmaatregelen door de overtreder niet binnen 10 maanden na het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest worden uitgevoerd, zoals hiervoor gezegd, dat de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad . . . ; ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van beklagde, op grond van art. 20bis §7 van het decreet houdende de Vlaamse Wooncode;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de overheid die het arrest uitvoert, of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank;

Veroordeelt beklaagde, voor het geval dat aan de veroordeling tot het uitvoeren van de herstelmaatregelen niet wordt voldaan, tot betaling aan de wooninspecteur van een dwangsom van HONDERDVIJFENTWINTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

De kosten

Veroordeelt de beklaagden [naam] en [naam] ieder tot 1/4 van de kosten van de strafvordering in eerste aanleg, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 319,59 euro;

Veroordeelt de beklaagden [naam] en [naam] ieder tot 1/2 van de op hen betrekking hebbende kosten gerezen op de strafvordering in hoger beroep, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 80,41 euro;

Veroordeelt de beklaagde [naam] tot de kosten van zijn hoger beroep, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 40,21euro;

Veroordeelt de beklaagde [naam] tot de kosten van zijn hoger beroep, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 40,21 euro;

Veroordeelt de beklaagden [naam] en [naam] ieder tot 1/2 van de kosten gerezen op de herstellvordering in hoger beroep, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 27,57 euro.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, kamer C4, samengesteld uit:

L. Knapen raadsheer d.d. voorzitter

J. Daenen raadsheer

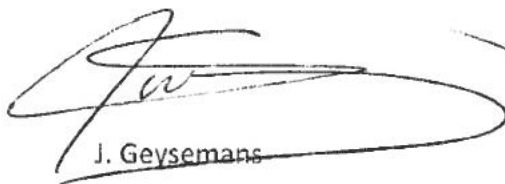
J. Decoker raadsheer

en in openbare terechtzitting van 14 maart 2018

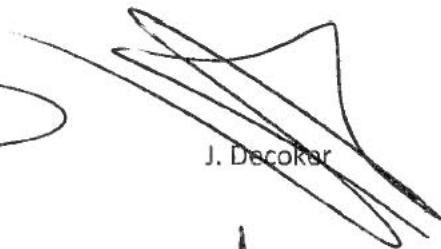
uitgesproken door L. Knapen, raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

met bijstand van griffier J. Geysmans

J. Geysmans

J. Decoker

J. Daenen

L. Knapen

